

Krishnát énekelték. Megvendégelték vegetáriánus ebéddel – ami jólesett neki –, de többet megtudva a gyöngyeikről és a frizuráikról, mint a testvéréről – távozott tőlük. Lehet, hogy valóban nem tudtak róla semmit, de lehet, hogy csak elhallgatták előtte, mert teljesen lehetséges, hogy egy lenézett és megalázott embert láttak benne, aki nem tud ellenállni a kísértésnek, vagy talán szégyellték magukat?

Így történt, hogy a fáradt Andela – az autóbuszban – hazatérőben a szentélyből, nem tudván kihez fordulni, találkozott egy ismerőssel, akitől megtudta, hogy az annak a barátja, vagy rokona, vagy valakije (ezt a részét a történetnek elfelejtette – annak a hatására, ami ezután következett) hazajött Bršadinból, ahol egy szakaszban volt Lazarral. „Mit mond, hogy van Lazar?” – kérdezte az izgalomtól el-elfulladásra Andela. „Jól van” – válaszolt az ismerős és vállat vont: „Talán.”

Lazar három nappal később meghalt. Telefonon jelentette a hírt – elcsukló hangon – Vida asszony. Andela egész nap hányt, én meg nem mentem be a munkahelyemre, hogy mellette lehessenek. Aggódtam a még meg nem született gyerekünkhöz. Milyen világ vár rá – kérdeztem magamtól Andela hideg verítéktől ragadós homlokát tartva – mi szépet tudunk majd neki nyújtani, mire tanítjuk majd meg, és hol van az a kevés fény sugar a létünkben?

SENDULA Róbert fordítása

A HÓBA FAGYOTT MACSKA

W O L F G A N G B O R C H E R T

Férfiak mentek éjjel az úton. Dúdoltak. Mögöttük vörös folt volt az éjszakában. Csúnya vörös folt. Mert a folt falu volt, és a falu égett. A férfiak gyújtották fel. Mert a férfiak katonák voltak. Mert háború volt, s a hó ropogott szöges bakancsaik alatt. Csúnyán ropogott a hó. Az emberek körülállták házaikat. És a házaik égtek. Fazekakat és gyerekeket és takarókat szorítottak a hónuk alá. Macskák nyávogtak a véres hóban. És a néma hó a tűztől volt oly vörös. Mert az emberek szótlán álltak a pattogó és recsegő házaik körül. Egyeseknél fára festett képek voltak. Kicsik, aranyban, ezüstben és kéken. Egy ovális arcú és barna szakállú férfi volt látható rajtuk. Az emberek vadul néztek a jóképű férfi szemébe. De a házak, a házak égtek és égtek és csak